

CUPRINS

MUSTAȚA SUBACVATICĂ	8
ȘORICELUL ȘI NE-ȘORICELUL	18
SALVAREA ȚESTOASEI	26
CAMPANIA DE CURĂȚARE A IAZULUI	32
INCENDIUL	36
PĂDUREA DUPĂ INCENDIU	44

MUSTATA SUBACVATICĂ

Furnicuța Întreabă-Tot își petrecea seara lângă iaz, legănându-se liniștită pe un fir de iarbă. Fusese o zi frumoasă și însorită, până când norii negri au început să acopere cerul.

— Aici erai, furnicuțo! Te-am căutat peste tot, spuse îngrijorată mama ei. Fugi acasă, vine furtuna!

— Plec acum! Totuși, Întreabă-Tot continuă să privească norii care se apropiau, creșteau, se rostogoleau și își schimbau forma. Uneori i se părea că norul are ochi, gură, se transforma într-o omidă groasă, apoi într-o cârțiță și apoi...

Pac! – un fulger brăzdă cerul și un vânt puternic porni din senin. Firul de iarbă pe care stătea Întreabă-Tot începu să se legene și să se răsucească în toate părțile. Poc! – fulgerul lovi pentru a doua oară. Apoi se auzi un tunet puternic și picături mari de ploaie începură să cadă din cer. Furnicuța se ținea de firul de iarbă cu toată puterea. Părea că vântul îl va duce departe, dincolo de pădure. Chiar în acel moment, o picătură uriașă de ploaie căzu direct pe ea și o aruncă în iaz.

Furnicuța Întreabă-tot nici măcar nu apucă să se sperie, când simți că se afla într-o bulă de aer. Ce se întâmplă – unde ajunsese? Și de ce erau bule în jur? De ce sunetul era atât de înfundat?

Furnicuța întoarse capul și privi în jur. Puteai vedea cum picăturile de apă se transformau în bule. Furnicuța simți cum noua sa casă transparentă se scufunda încet. Era puțin înfricoșător, dar ea era Întreabă-Tot. Curiozitatea îi era mai puternică decât frica. O lume nevăzută, fără egal, se deschidea încet înaintea ochilor săi: iarba uriașă își legăna frunzele impresionante, creaturi ciudate cu ochi bulbucați și aripioare în loc de brațe și picioare pluteau în jur. Pe fundul iazului puteai vedea scoici răsucite, scoici de mare și alte obiecte deosebite.

Curentul duse furnica departe.
Ploaia se opri, norii se risipiră și apăru
soarele. Razele lui străluceau printre
frunzele nuferilor, luminând regatul
subacvatic al iazului.

— Ce frumusețe!

Întrebă-Tot privi vegetația subacvatică cu ochii mari.

Era uimită de ceea ce vedea. Deodată, o creatură uriașă, mare cât o jumătate
de mușuroi de furnici, îi apăru în față. La fel ca racul, avea o mustață lungă.
De fapt, nu doar una, ci chiar trei perechi. Furnicuța se sperie teribil.

- Noi, somnii, trăim la fundul apei. Pândim prada printre crengi și pietre, spuse el.
- Somnule, ai spus că ești un pește, dar din câte știu eu, peștii au solzi – tu nu ai.
- Ce spirit de observație ai, furnicuțo! Da, într-adevăr, sunt alunecos și nu am solzi. Iată, aceasta este familia mea – arată el spre frunzele plantelor, pe care se vedeau foarte multe icre. Când peștișorii somn vin pe lume, este spre binele lor să se ascundă de mine.
- De ce spui asta?
- Nu pune această întrebare, răspunse somnul, privind-o pe furnicuță pe sub ochi. E mai bine să nu știi.